

Amb la Montserrat hem compartit treball i inquietuds en diferents àmbits.

La vaig conèixer a Ràdio 4, vam ser companys una mica més tard al circuit català de TV quan encara no hi havia la CCMA, vaig tenir contacte amb ella com a degana del Col·legi de Periodistes de Catalunya i, posteriorment, com a directora de Catalunya Ràdio. Ja en els darrers anys, ens trobàvem sovint al dinar que periòdicament fèiem el veterans de Ràdio 4.

Com a persona, que és el que més compte, una excel·lent amiga. Vaig arribar als estudis de passeig de Gràcia uns mesos abans de la posada en servei de Ràdio 4. Hi havia una lluita encoberta que enfrontava els que volien demostrar que no tenien res a veure amb la vella guàrdia i els altres, els franquistes de sempre. Tots plegats, però, portaven un bon grapat d'anys a l'empresa. La Montse em va donar un gran suport anímic. Per enveges entre ràdio i televisió i per no pertànyer a cap "capelleta", entre els "progres" n'hi havia uns quants, em van martiritzar. Ella em deia que tingués paciència i que al final les coses caurien pel seu propi pes.

Com a professional, una de les primeres accions en que ens vàrem relacionar fou arrel d'un reportatge que vaig fer a la Val d'Aran sobre una reunió de lingüistes que maldaven per decidir quin registre de l'aranès s'havia d'adoptar. Era per un informatiu que editava i ella me'l va demanar pel seu programa. Vaig entendre plenament la seva sensibilitat pel tema. Anys després ella editava un programa nocturn del que se'n guarda un bon record. *Entre un tango i un bolero* tenia una excel·lent contingut dedicat a la cultura. M'és molt present una intervenció en fals directe – els recursos no donaven per més – des del Teatre Municipal de Girona. Em va agrair l'aportació.

Un moment històric fou l'arribada del president Tarradellas. Vàrem formar part de l'equip que transmetia l'aterratge de l'avió (DC-9 *Ciudad de Mahón*) que portava el president des de Madrid.

Dinant amb tres o quatre companys, dos d'ells iniciaren una conversa que vaig entendre que anava per humiliar la Montse, la qual cosa no van aconseguir. Van parlar de temes sexuals de mal gust. De fet, referit a la dècada dels setanta, eren qüestions que la ciutadania no qualificava de "políticament incorrectes". Amb compte vaig intentar derivar la conversa cap altres temes. Em vaig sentir molt incòmode. La Montse, més tard, em va dir que no tingués cap remordiment. En passava moltíssim, ja hi tenia la pell morta!

De la televisió, circuit català, estudis de Miramar, em ve al cap una anècdota i la visualitzo mentalment. Portava brusa i faldilla d'un blau fosc amb un cinturó de xarol blanc. Després d'alguns dies de veure-la així, li vaig fer observar que recordava l'uniforme d'una policia municipal. Em va donar les gràcies i no es va posar més el cinturó. És una petita anècdota però em recorda aquella redacció mal enquistada dels informatius de Miramar on vàrem coincidir.

Una tradició que la Montse va recuperar per la ràdio fou la del Cant de la Sibila. Me'n va parlar i la vaig valorar molt positivament. No sé si gràcies a la seva iniciativa avui en dia ja s'ha recuperat per Nadal, en part crec que sí. Alguna cosa hi tingué a veure.

De la seva etapa de directora de Catalunya Ràdio em va saber greu com no es va comprendre una transmissió dedicada al Monestir de Montserrat. Algú va criticar que es fes besant-se, crec, en aspectes de laïcitat. Era un temps després que vaig fer per Ràdio 4 una història de tres programes dedicats a la cultura popular, Cors de Clavé, la de la burgesia, el Liceu i l'Ateneu Barcelonès, i la religiosa, Montserrat i la primera impremta. Per això vaig lamentar que algú s'oposés a una història religiosa i cultural de tants segles d'història. La Montse hi va treure ferro. De fet va ser una minoria i ben pocs comentaris negatius.

Com a degana del Col·legi de Periodistes guardo en gran estima la fotografia de la concessió d'una distinció que em va fer la demarcació de Girona i que ella em va lliurar. Fou en el decurs d'un àpat en el marc de l'Escola d'Hostaleria de Girona, una de les millors celebracions dels premis Mosques de la Comunicació per la categoria gastronòmica de la seu. Una fotografia que tinc guardada en tres llocs diferents, no vull pas perdre-la, recorda el fet.

I ja després, les Bergarades. Es tracta d'uns dinars amb més o menys periodicitat, primer mensuals, més tard trimestrals, que van prendre el seu nom d'un establiment del carrer Bergara de Barcelona on en principi es reunien els que a Barcelona maldaven per dignificar Ràdio 4 i que una vegada jubilats anticipadament es va transformar en trobades dels veterans de l'emissora. La Montse hi assistia quan estava a Catalunya. Lluny o a prop, sempre ocupada, era un goig quan podíem tenir-la entre nosaltres. Una de les últimes gestions fou instar a Ràdio 4 que es fes càrrec de l'exposició del 40 anys de l'emissora que havia patrocinat el Col·legi de Periodistes amb un magnífic treball de recerca d'un bon amic i bon professional de la realització, en Josep M. Adell. Tothom hi va col·laborar.

Quan em van demanar que dedicés unes paraules a la Montse en un espai molt emotiu de la programació de l'emissora se'm va posar la pell de gallina. En escriure aquestes línies, encara se m'hi torna a posar.